

Fer Alcalá
Geòrgia Costa

Nessa princesa 3

El dia
que vaig
regnar

María
Serrano

LA TIRA

Ser princesa és difícilíssim.

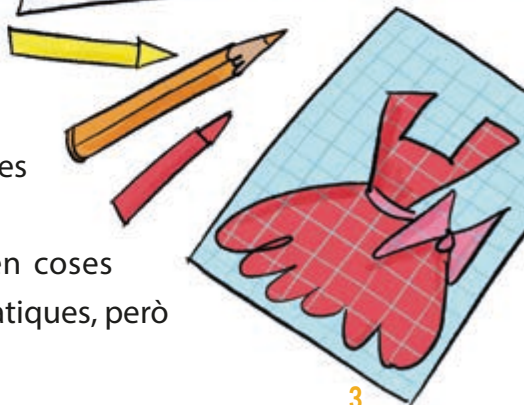
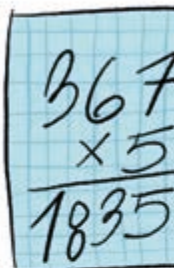
T'ho promet!

Creus que ser princesa consisteix només a fer reverències i saludar en les desfilades? Potser penses que ser una princesa vol dir dur corona i vestits gegants i quedar superbé en les fotos?

És molt més que això.

Per a ser una princesa de categoria, primer cal assistir a l'Acadèmia Internacional per a Prínceps i Princeses. Per sort per a mi, l'acadèmia es troba a l'antic castell de la meua família, als afores de Botònia.

A l'acadèmia ens ensenyen coses normals, com llengua i matemàtiques, però

també altres coses que ens serviran per al futur. Per exemple, el professor Sacrebleu, de Protocol, ens explica els costums d'altres regnes perquè puguem encaixar sempre en qualsevol situació. El professor Funiculí ens ensenya la història de la reialesa perquè coneguem els grans monarques del passat. Cal estudiar molt!

En acabant, quan eixim de l'acadèmia, sempre hi ha coses a fer, embolics per desfer, persones a qui ajudar. Inclús en un regne tan menut com Botònia, on tots vivim al mateix poble, els problemes poden fer-se enormes en un tancar i obrir d'ulls. Hi ha dies que quasi no tinc temps per a dedicar-me a la meua afició preferida: construir invents!

De manera que sí, ser princesa no és gens fàcil. Tot i que ser reina... ser reina és encara pitjor!

Potser et preguntes com és que ho sé...

Pensant-ho bé, no sé si t'ho hauria de contar. Els meus pares no saben què va passar quan em vaig convertir en reina de Botònia durant dos dies i preferisc que continuen sense saber-ho, perquè... quin desastre! No prefereixes que et conte una altra història? En tinc un grapat!

No?

De veres vols saber què va passar quan em vaig convertir en reina de Botònia?

Bé, d'acord, t'ho conte...

1 GRANS MONARQUES

El primer i el més important: sempre m'han encantat les classes a l'Acadèmia Internacional per a Prínceps i Princeses de Botònia. M'ho passe pipa en Protocol aprenent els costums més estranys de cada regne; m'agraden molt les matemàtiques i les ciències perquè m'ajuden a millorar els meus invents; i la professora Babel, de Llengua, és divertidíssima: sempre conta acudits.

També m'encanten les classes d'Història amb el professor Funiculí. Ell ens explica coses molt divertides, com el que feia l'arxiduchessa d'Aiguaneu, que celebrava el seu aniversari en un iglú de gel rosa i obligava els seus súbdits a desfil·lar vestits de pingüí. O la princesa Palmira de la Selva Profunda, que va coronar un lloro com a conseller reial perquè només sabia dir: «Sí, sa majestat!». O inclús el que va fer el rei Pantomaca quan va promulgar la Llei Reial de l'Esmorzar Obligatori.

Però aquell dia...

Aquell dia...

BUF!

Aquell dia, la classe d'Història era AVORRIDÍSSIMA.

–Xics i xiques, per favor, heu d'estar absolutament atents. Sé que és difícil, però és important memoritzar aquesta llista dels millors monarques de la història. Mai se sap quan pot ser útil!

Has sentit bé. Durant tota una hora, el professor havia anat recitant noms i més noms i més noms. Et jure que, al principi, tots intentàvem escoltar atentament, però se'ns feia impossible!

I es feia tan impossible que cada u va començar a dedicar-se a les seues coses. La princesa Buica s'havia adormit i roncava darrere d'un llibre. Lin es va posar a llegir una novel·la d'aventures que tenia amagada davall del pupitre. Repel·lina, la princesa de Yukei, es pintava les ungles... L'únic que estava superatent era Armand, que s'havia apuntat en la llibreta TOTS els noms de la llista; perquè Armand és així, supersuper-superdisciplinat.

I jo?

Jo estava dissenyant un nou invent: una màquina de clonar!

–Aquesta llista no s'acaba mai... –vaig murmurar quan estava a punt d'ensenyar-li el meu disseny a Lin, que seia al meu costat. No sé si ho recordes: Lin és la princesa de Nitampoc, el país amb la tecnologia més avançada del món, de manera que sempre

li ensenye
els meus
projectes per
a saber si al seu país
venen les peces per a fabri-
car-los.

Vaig mirar el rellotge. Es-
tava tan avorrida que em va
paréixer vore que les manetes
anaven cap arrere.

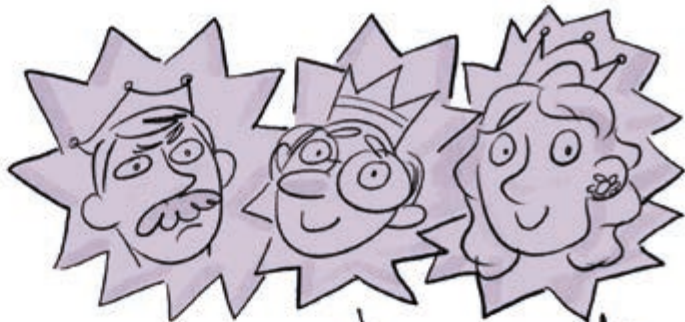
–Però el professor Funiculí ha dit
que és important conèixer els grans
monarques de la història –em va
murmurar Armand, que seia a l’altre
costat meu.

–Per què? –li vaig preguntar.

–Perquè, quan ens toque a nosaltres,
sabrem com ser bons reis i reines –va respondre
ell. Arrufava les celles. No escrivia amb bolígraf, sinó
amb una ploma ben llarga de paó.

–No necessitem aquesta llista per a res –em vaig
queixar una altra vegada–. Quan arribe el nostre mo-
ment, segur que ho farem genial.

Pensava que la conversa acabaria així, però, men-
tre el professor Funiculí continuava recitant noms
i més noms, una veu superaguda ens va interrompre:
era Repel·lina, que s’havia deixat una ungl a

mitjan pintar d'un rosa ben viu. Ella i el seu germà Fastinià sempre es clavaven amb nosaltres. Eren uns abusadors.

–Permet-me que ho dubte, Nessa. Ja eres... Ja sou –va murmurar, mirant-nos als tres– un desastre de prínceps i princeses. No vull imaginar com serà més avant, quan hàgeu de regnar.

Repel·lina va acabar el seu discurs i va xocar la mà amb el seu germà. Vaig tancar els ulls i vaig tractar de tranquil·litzar-me. Sempre igual! A vore, ja ho saps, el meu regne és tan remenut que a vegades no entenc moltes de les coses que ens expliquen a l'acadèmia. A més, jo crec que tot es pot solucionar amb els meus invents, i la corona em queda mas-

sa gran, em cau i la duc sempre en una butxaca

perquè és incomodíssima per a anar amb bici. A voltes, també m'oblido de

fer la reverència de set passos

i m'entropesse quan em

toca dur un vestit llarg.

Però això no vol dir

que siga un de-

sastre, veritat?

–Saps què, Repel·lina? –vaig dir amb la veu tremolosa–. Preferisc ser jo mateixa a ser una princesa de pega.

Després d'aquella conversa em vaig quedar molt callada i molt enfadada. Repel·lina s'equivocava. Potser a Botònia féiem les coses de manera diferent, però no per això jo deixava de ser una princesa com les altres.

En acabar la classe em vaig acomiadar de Lin i d'Armand. Com ells, molts prínceps i princeses es quedaven a dormir en les estances de l'acadèmia perquè venien de regnes molt llunyans. Jo, en canvi, tenia la supersort de tornar cada dia a ma casa. Només tenia ganes d'arribar i abraçar amb força els meus pares. Ells tampoc eren uns reis com la resta, però a Botònia tot el món els volia i els respectava, i això era el més important, no?

Així doncs, vaig muntar en la meua bicicleta morada i, com que estava enfadada, vaig pedalar a tota velocitat, de manera que pel camí s'envolaren de la motxilla totes les anotacions que havia escrit, que es van quedar penjades dels arbres com si foren fulles.

Vaig arribar a casa exhausta i amb els cabells desfets. Els meus pares estaven asseguts a la taula de la sala. Estava parada amb un berenar fantàstic: pastes, llet amb cacau i un pastís. No era l'aniversari de ningú, així que em vaig imaginar que alguna cosa els preocupava.

Ma mare sempre diu que el millor per a passar les preocupacions és un tros enorme de pastís.

Què devia passar? Era greu?

Em vaig asseure a taula i, per descomptat, em vaig servir un tros enorme de pastís. Era de crema de llima, pasta fullada i pinyons, l'especialitat de Milfulla, la pastissera de Botònia. Mentrestant, els pares continuaven parlant entre ells, com si no s'hagueren adonat que jo ja havia arribat. Al principi els vaig mirar amb cara de preocupació, però després vaig anar relaxant-me perquè, a cada mos que li pegava al pastís, em sentia millor.

–Només seran uns dies... –deia el pare, que apujava i abaixava una vegada i una altra, amb gest solemne, la cremallera del xandall que duia posat. La corona se li va esvarar un poc cap a l'orella dreta, però ni es va immutar.

–El cap de setmana... –va comentar pensativa la mare mentre li col·locava bé la corona al pare.

Com que no em feien ni cas, em vaig servir un altre tros de pastís.

–Hi hem d'anar... –continuava el pare.

–Sí, sí, hi hem d'anar... –afegia la mare.